

руския императоръ отъ страна на българскитѣ общини. При липсата на възможностъ да се поднесе общонародна петиция, прибѣгнало се до изложения, съставени на разни мѣста, но въ единъ и сѣщи духъ. Просбата отъ името на Браилската българска община, съчинена отъ Селимински, излагала страданията на българитѣ отъ турското правителство и отъ гръцката духовна власт и искала протекцията на руския императоръ за по-сносенъ животъ, а, ако е възможно, и за едно „на родно управление“ въ България, по подобие на това въ Сърбия и Влахия. Въ нея се изтъквало, какъ турското правителство, въпрѣки разнитѣ фермани за реформи и правдини, не било сторило нищо за ограничение на произволитѣ и насилията. Честъта на българското семейство зависѣла „отъ последния турчинъ“; сѣдебна защита срещу убийства и грабежи надъ българитѣ нѣмало: „турчинъ знае законъ само за турчинъ“; данъцитѣ се увеличавали отъ день на день и българитѣ работѣли „само за султана и за неговитѣ чиновници“; земеделѣие, скотовѣдство и търговия не процъвтѣвали, поради тежкитѣ мита и високитѣ данъци.

Вънъ отъ тия тежки условия — идвали насилията отъ страна на гръцкото духовенство, което искало съ своята „хитра и лъстива политика“ да зароби нравствено българитѣ. То имъ назначавало ненародни архиереи, гонѣло книжнината и езика имъ и ги принуждавало да учатъ гръцки. Служейки покорно на турското правителство, тѣзи архиереи имали само едно на умъ: да събиратъ богатство чрезъ непосилни и незаконни данъчни облагания. „При такива наставници, чудно е какъ българитѣ сѣ удържали православната вѣра и живѣятъ християнски“. Правителството е оставало глухо за българскитѣ оплаквания, понеже гръцкитѣ произволи сѣ ставали съ турско съгласие. „Щомъ само се зачу, че рускиятъ царъ е намислилъ да обезпечи правата на православната черква на Изтокъ, турцитѣ се нахвърлиха съ ново ожесточение възъ българитѣ, а настѣпването на рускитѣ войски въ Придунавскитѣ княжества като че имъ разреши всѣко своеволие. Сега християнска кръвъ безнаказано се пролива, имането ни се разграбва, не сѣ пощадени отъ грабежи черкви и мѣнастири“. Затова българитѣ отъ Браила, като се намирали вънъ отъ отечеството си и могли свободно да изкажатъ теглото си, молятъ императора „да простре могъщата си дѣсна“ надъ